

Mare

LEIDS UNIVERSITAIR WEEKBLAD 49STE JAARGANG — EL-CID — 11 AUGUSTUS 2025

AD(H)D'ers 'De docent vond mijn vragen te moeilijk'

8

Enkele vlucht Leiden

Zo'n 3500 studenten doen deze week mee aan de El Cid. Wat staat jullie allemaal te wachten?

Waarom je nooit je kleren mag wassen Studenten zijn trots op hun stinkende (en soms schimmelende) verenigingsoutfits. 'Ik heb mijn kilt maar één keer gewassen: toen had ik schurft'

3

14

Thuis ≠ thuishuis Doe een snelcursus inburgeren met ons stuko-wobo

16

Surf's up! Cees supt ook bij code oranje en geeft surfles in Katwijk

Wie zijn wij? (En nog zeven vragen over Mare)

Hallo eerstejaars! Aangenaam: wij zijn het Leids universitair weekblad Mare. En omdat er aan de universiteit én in de journalistiek geen domme vragen bestaan, stellen we er acht over onszelf, zodat jullie ons kunnen leren kennen.

DOOR FRANK PROVOOST
ILLUSTRATIE SILAS.NL

Dat klopt, maar voorlichters zijn er – begrijpelijkerwijs – om de glorie en de eer van de universiteit te benadrukken. Zij schrijven niet over dingen die minder goed gaan.

3. Wat gaat er allemaal mis dan?

De immense kamernood onder studenten, ingrijpende bezuinigingen, wetenschapsfraude, ontspoorde ontgroeningen, terrorprofs die tientallen jaren angst zaaien, klokkenluiders die vergeefs misstanden melden en daarna worden vermalen, de pechgeneratie die gebukt gaat onder groeiende studieschuld/mentale problemen/klimaatstress, felle protesten en bezettingen waarbij studenten door beveiligers in burger worden bespieneerd of door de ME bewusteloos worden geslagen. Nog meer voorbeelden?

4. Maar eh... Mare schrijft toch gewoon wat de universiteit wil?

Nou, nee hoor. De redactie is onafhankelijk en kan over alles kritisch verslag doen. Dat is ook afgesproken met het college van bestuur en vastgelegd in een redactiestatuut.

5. Huh? Maar waarom zou een universiteit in vredesnaam betalen voor haar eigen slechte nieuws?

Omdat uitgerekend aan de universiteit alles draait om kennis en de uitwisseling van ideeën. De academie is geen multinational waar woerkervinsten heilig zijn en de communicatie beperkt moet blijven tot een fonkelende glossy waarin uitsluitend lof en bewondering klinkt voor alle topprestaties.

De belangrijkste taak van de universiteit is: studenten opleiden tot kritische denkers. Daarbij is zelfreflectie onontbeerlijk. Zeker aan het zogeheten *praesidium libertatis* (bolwerk der vrijheid - het motto van de Leidse academie) is het niet meer dan vanzelfsprekend dat het bestuur on-

afhankelijke journalistiek ondersteunt, een breed debat met een veelvoud aan opinies aanmoedigt en altijd bereid is verantwoording af te leggen over het beleid... én eventuele blunders.

6. Zoals?

De 371 slimme camera's die in alle gebouwen werden ophangen zonder studenten en medewerkers daarover te informeren én zonder de benodigde digitale beveiliging en benodigde privacy-voorwaarden op orde te hebben. Onze onthulling over #cameragate leidde naast grote onrust ('ik trok mijn wenkbrauwen op', zei de minister van Onderwijs) ook tot protesten in Leiden en Den Haag. Hoewel het bestuur aanvankelijk sputterde over 'onjuiste berichtgeving', bevestigde een onafhankelijk onderzoek onze bevindingen. De camera's zijn uitgezet.

7. Dus jullie zoeken voortdurend naar onheil?

Integendeel. Onze journalistiek is juist ook een belangrijke verbindende factor. De universiteit is namelijk een nogal versplinterde verzameling van losse satellieten die her en der over Leiden en Den Haag zijn verspreid. Al die faculteiten en instituten weten niet zo gek veel van elkaar. Via Mare kunnen ze elkaar leren kennen. Rechtenstudenten ontdekken dat hun hoogleraar ook advocaat is van een gevangene die al ruim twintig jaar zonder enige vorm van proces (of zelfs maar aanklacht) vastzit in Guantanamo Bay. Een geniale natuurkundeprof komt er via de krant achter waarom sommige studenten hun verenigingskleden nooit wassen (ook als die gaan schimmelen - zie hiernaast).

8. Waar vind ik jullie?

Onze gratis krant verschijnt iedere donderdag en ligt in alle universitaire gebouwen, boekwinkels, bibliotheken en het gemeentehuis. Het heetste nieuws vind je op mareonline.nl, onze app en social media (@weekbladmare). Het adres van de redactie: Rapenburg 38, redactie@mare.leidenuniv.nl. En andersom zijn wij ook op zoek naar jullie. Zijn er zaken waaraan wij aandacht moeten besteden? Of wil je zelf voor ons schrijven, tekenen, fotograferen, podcasts en/of video's maken? Laat het ons weten. En geniet vooral van je tijd in Leiden!

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl of weekbladmare@protonmail.com
Website mareonline.nl
Bluesky @mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Mastodon @weekbladmare@mastodon.online
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers

vbongers@mare.leidenuniv.nl
Marcielle van der Kraan
m.w.s.van.der.kraan@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid
m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Els van der Steeg
e.h.van.der.steeg@mare.leidenuniv.nl

Medewerkers: Emiel Beinema | Lente van den Berg | Remco Breuker | Lisa Boshuizen | Josette Daemen | Lorenzo Gerritsen | Mathijs de Jong | Henrik Laban | Zahra Menguelati

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Peter de Graaff | Rahul Kail | Brechje Versteeg

Illustraties: Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet b.v.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-571 47 45 |
E-mail sales@bureauvanvliet.com
https://bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Rosanne Hertzberger | Hermelijn Smits

STUDENTENLEVEN

Sara Williams van het Quintus-dispuut Sté Amé

Elke vlek vertelt een verhaal

Met trots (en soms afgrijzen) dragen studenten beschimmelde truien, gore broeken en stinkende polo's. Wassen is verboden, want daarmee spoel je alle herinneringen weg.

DOOR EMMA VAN KALMTHOUT
FOTO'S TACO VAN DER EB

‘W’ e hebben hier inderdaad geen onderbroek onder aan’, zegt Pepijn van Loon (21, Artificial Intelligence en Gameplay Programming). In de tuin vol lege kratten hier en daar een verdwaalde kapotte ijskast trekt hij een halve liter Grolsch open. Wijdbeens gaat hij op een van de kratten zitten waardoor alles onder zijn kilt nog nét aan de verbeelding wordt overgelaten. ‘Doe jij effe een sjerp-adtje, dat is wel iconisch. Dan krijg je zo’n 23 jaar aan ongewassen herinneringen binnen’, zegt Bokkanselier Cedric Keultjes (24, rechten en Ruslandkunde) tegen de sjaars. Doordat Keultjes de voorzitter, ofwel Bokkanselier, is van het SSR-gezelschap de Bokkerijders draagt hij naast een kilt, das, sporran (buidel) en

geitenwollensokken ook een sjerp die in 2002 door een van de oprichters is gemaakt. ‘Hij is nog niet beschimmeld, maar hij ruikt niet bijzonder fraai. Iedereen die bij het gezelschap wil horen moet een sjerp-adtje doen. We gieten hier door de sjerp heen en diegene moet het volledige biertje opdrinken. Maar dit is ongeacht of hij uiteindelijk bij het gezelschap wordt ingestemd of niet.’ Het is half drie ’s middags maar de vijf Bokkerijders zitten al goed in de olie. De jongste van het stel houdt zich op de achtergrond en slaat het verzoek voor het sjerp-adtje, na een aantal mislukte pogingen om hem te overtuigen, vriendelijk af. Verenigingskleding is niet weg te denken uit de Leidse modewereld. Elke borrelavond worden studentenhuizen en sociëteiten omgetoverd

tot catwalks waar de meest bijzondere stukken tentoon worden gesteld. Studenten pronken met hun zelfontworpen en soms zelfgemaakte merch. Van dassen en jassen tot overalls, broeken en zelfs kilts. Maar er is iets bijzonders wat bijna al deze kledingstukken gemeen hebben: ze zijn vrijwel altijd vies. En dat is precies de bedoeling. ‘De trui van mijn dispuutsgenoot was helemaal groen geworden van de schimmel’, aldus Remco Scherpenhuizen (24, rechten). ‘Als hij dat zou aantrekken zou hij oprecht ziek worden. Maar in de wasmachine gooien was geen optie. Je mag je trui absoluut niet wassen, dat is de regel. Hij heeft toen heel stiekem geprobeerd het eraf te halen met een beetje water, want het was wel echt heel goor.’ Ook Scherpenhuizen heeft zijn eigen zwart wit-

te rugbytrui in de vijf jaar dat hij bij het Quintus-dispuut Via Nostra zit nog nooit gewassen. ‘Het idee erachter is dat je niet alle herinneringen wegspoelt die je met je maten hebt gemaakt op de borrel en bij andere activiteiten.’ Bij veel dispuuten en gezelschappen is deze niet-wassen-regel heilig. Ook de vrouwen van het Quintus-dispuut Sté Amé weigeren hun (ooit) witte schildersbroeken in de wasmachine te stoppen, omdat ‘achter elke vlek een ander verhaal zit’. De inmiddels donkergrijze broek van ‘Steamie’ Sara Williams (20, gezondheidswetenschappen) hangt aan haar trap. Het vormt een groot contrast met de rest van haar schone opgeruimde kamer. ‘Mijn broek is één grote gore vlek geworden. Ik weet echt niet meer welke verhalen er achter al die vlekken zitten’, geeft ze toe. >

Remco Scherpenhuizen van Quintus-dispuut Via Nostra

'Toen er haren op mijn stinkende kilt groeiden werd mijn moeder boos en heeft zij hem gewassen'

SSR-gezelschap de Bokkerijders, van links naar rechts: Thijs Vos, Kevin Lammersen, Pepijn van Loon, Cedric Keultjes en Joost Weggemans

Hoe viezer hoe beter

>Op de eerste borrel wordt je broek gelijk helemaal vies. Ouderejaars zeggen dan voor de grap: "Ga maar zitten". Dan word je door een borrelzaal van Quintus over de vloer gesleept door alle tjak, wat meteen wordt opgenomen door de dikke stof van je broek.' Het vormt de perfecte voedingsbodem voor schimmel, volgens Williams. 'Wij mogen er één keer per jaar mee onder de

'Ik heb mijn kilt één keer gestoomd, want toen had ik schurft'

douche als de Witwinterborrel is geweest', zeggen Maartje (21, wiskunde) en Isabelle (20, Security Studies) van het Augustijns vrouwen gezelschap Medusa (die niet met achternaam in krant willen). Op de borrel dragen zij een groene broek met het dispuutslogo erop en een van hun zelf-ontworpen shirts. De Witwinterborrel wordt georganiseerd door mannengezelschap Carpe Noctem. Zij toveren borrelzaal de Saint dan om tot een winterparadijs door met witte latex te gooien. 'Alleen daarna mogen wij onze broekschoonmaken, omdat hij anders nooit meer groen wordt', vertelt Maartje.

Ook bij de Bokkerijders is het niet gebruikelijk om de kilt te wassen, zegt Keultjes. 'Bovendien is het bijna onmogelijk door alle plooiën die in de achterkant zitten en omdat hij van wol is. Het is heel veel gezeik en de eerstvolgende borrel zit hij toch weer helemaal onder het bier. Je ziet bij de meeste oudere kilts dat ze zo goed als recht kunnen staan.' Maar, geeft de Bokkanselier toe: 'Ik heb mijn kilt één keer gestoomd, want toen had ik schurft.' Na die ontboezeming volgen er meer. 'Na de borrel flikker ik dat ding dronken ergens in een vochtig hoekje van mijn kast', zegt Van Loon. 'Drieënhalve week later pakte ik 'm eruit en was de hele voorkant bepluisd. Toen er haar op begon te groeien en mijn moeder boos was omdat het zo erg stonk heeft zij hem gewassen.' 'Het is traditie, maar er zijn ook grenzen', zegt Williams. 'Bij Sté Amé mag je je broek altijd wassen als je doorgelekt bent. Een keer per jaar hebben we strandborrel met Da Vinci, een mannen-dispuut van Quintus, en dan gaan we met z'n allen de zee in. Maar of je broek daar echt schoner van wordt...' Zo'n gezamenlijk wasmoment geldt bij meer disputen als enige uitzondering op de regel. 'Op donderdagmiddag tijdens de El Cid is heel Via Nostra samen op Quintus. Dan worden er anytimers gegeven voor een frisse duik in de gracht. Op die middag springen er altijd wel twintig gasten van het dispuut met hun trui het water in', vertelt Scherpenhuizen. Net als de vrouwen van Sté Amé gaan de mannen van Via Nostra tijdens een midlustrumreis met zijn allen de zee in met hun trui. 'Dat zijn twee

momenten waarop je je trui sowieso "wast". Voorheen wasten de Bokkerijders jaarlijks tijdens de introductieweek van SSR hun kilt in 'een of ander goor meer'. 'Maar sinds kort is er geen meer meer', zegt Van Loon. 'Dus nu wordt 'ie gewoon niet gewassen.' Volgens Keultjes is het alternatief om tijdens de laatste borrel van het jaar in de gracht bij het Plantsoen de kilt te wassen door ermee te gaan skinny dippen. Maar waar bewaar je dan die beschimmelde broek, trui of ander stuk kleding? 'Ik weet dat sommige Steamies hem in de zomer in de vriezer leggen', vertelt Williams. 'Dan schimmelt hij niet. Het risico is wel dat je na de zomer bent vergeten waar je broek is.' Bokkerijder Joost Weggemans (23, geschiedenis) hangt zijn kilt gewoon in zijn kast tussen alle andere kleding. 'Ik deed een keer mijn kledingkast open en toen kwamen er drie motten uit gevlogen. Dat is best wel smerig eigenlijk.' 'Er zit toch een soort trots aan', zegt Maartje. 'Hoe goorder en versletener je broek is, des te vaker je erbij bent geweest en hoe meer herinneringen je hebt met Medusa.' 'Je loopt ontgroening voor die groene broek, die moet je verdienen. Daar doe je het uiteindelijk allemaal voor', aldus Isabelle. Ze zijn wel blij dat zij een keer per jaar met hun broek onder de douche mogen. 'We hebben namelijk ook gehoord dat er iemand van een ander dispuut een open wond had die enorm ging ontsteken toen er zo'n vieze broek overheen zat.' Ondanks de slechte staat en de afgrijselijke geur van hun kleding hechten de studenten er toch wel veel waarde aan. 'Ik draag er altijd nog wat

onder', vertelt Williams. 'Dat ding mag mijn huid écht niet aanraken, daar reageert het niet goed op. Maar als ik tijdens een diesdiner tachtig vrouwen zie staan in dezelfde broek ben ik al lang vergeten hoe goor het eigenlijk is en vind ik het fantastisch.' 'Aan het einde van de Via Nostra-ontgroening krijg je op een best zwaar moment die trui in handen gedrukt', zegt Scherpenhuizen. 'Dat is

'Als je je trui in de vriezer legt, kan hij niet schimmelen'

het begin van jouw tijd bij het dispuut'. Voor veel studenten is het dus ook een herinnering aan alle ontberingen die ze hebben moeten doorstaan. Bij de Bokkerijders kan de ontgroening soms wel negen maanden duren. 'Het moment dat je die kilt krijgt, is een soort verademing', zegt Keultjes. 'Dat is bevrijding.' Vandaar dat alle studenten zweren hun dispuutskleding altijd te zullen bewaren. Ook Weggemans gooit zijn kilt nooit weg, zegt hij nadat hij een Smirnoff Ice achterover heeft geslagen. 'Ik bewaak hem met mijn leven.'

Isabelle (links) en Maartje van het Augustijns vrouwengezelschap Medusa

Doof zijn is zo stom nog niet

Hoe beïnvloedt doofheid de sociale ontwikkeling van kinderen? Psycholoog Brenda da Silva promoveert op deze vraag. Mare-redacteur **Marciëlle van der Kraan**, zelf slechthorend, vergeleek de resultaten met haar eigen ervaringen. 'Soms miste ik dingen, soms wilde ik dat.'

'Ik schrik, want ik was helemaal vergeten dat ik soms ook over het schoolplein dwaalde'

Een meisje doet een gehoortest. Foto ANP

'Ben je doof, ofzo?' Die eindeloos gestelde vraag uit mijn jeugd klonk vaak nadat ik voor een derde of vierde keer aan iemand vroeg een zin te herhalen. 'Ja', antwoordde ik dan, waarna ik mijn gehoorapparaten tevoorschijn haalde. 'Oh, sorry!' Geboren met een gehoorbeperking heb ik als kind het nodige commentaar voorbij (in hoeverre ik dat kan) horen komen. Je leert erom te lachen, en dat doe ik als 24-jarige nog steeds. Zelf maak ik ook voortdurend grappen over mijn doofheid en word regelmatig om mijn zelfspot geprezen. Maar soms is het niet grappig. Dan moet ik na de lacherige opmerking 'laat maar, zij hoort toch nooit wat' van een van mijn teamgenoten tijdens de hockeytraining toch vluchtig het veld uit mijn oog vegen. Dat ik slechthorend ben, is toevallig ontdekt. Telkens als mijn moeder me riep om me klaar te maken voor school, negeerde ik haar. Ik was nog niet klaar met spelen en had geen zin om naar school te gaan. Als ze dan boos naar me toekwam, loog ik op onschuldige toon dat ik haar niet had gehoord. Dat moet ongeloofwaardig geklonken hebben - mogelijk omdat de rest van Rotterdam haar wel kon horen - en zo belandde ik bij het Auris Audiologisch Centrum. Daar bleek dat ik met mijn linker oor maar 80 procent en met mijn rechter oor 75 procent kon horen. Niet genoeg om gehoorapparaten echt nodig te hebben, wel genoeg voor mijn moeder om te eisen dat ik die toch kreeg. Achteraf gezien een goede keus, want binnen tien jaar daalde het gehoor aan beide oren naar 50 procent.

Hoewel ik op school gelukkig nooit ben gepend, bracht mijn slechthorendheid zeker uitdagingen met zich mee. Zo heb ik me eens de hele pauze versholven gehouden, omdat niemand mij kon vinden bij verstoppertje en ik niet gehoord had dat de zoeker de handdoek in de ring had gegooid. Met stand-in-de-mand werd ik meteen afgegooid omdat ik mijn naam verkeerd had verstaan (en huilde ik hard omdat ik dat niet eerlijk vond). Maar nog vervelender dan de misverstane gesprekken en het vragen om herhalingen, was de voor mij bekende reactie 'Pfff, laat ook maar zitten'. Die gaf me het gevoel dat ik er niet toe deed, alsof ik alleen maar een last was voor anderen. Daarin ben ik niet alleen.

Psycholoog Brenda da Silva zag tijdens haar onderzoek regelmatig dat herhaling vermoeiend is voor zowel goed-als slechthorende kinderen. 'Ze willen met elkaar in gesprek, maar op een gegeven moment geven ze het gewoon op', vertelt de promovendus, die de interactie tussen kinderen op schoolpleinen bestudeerde. 'Het goedgehoorde kind denkt: ik wil niet meer met jou praten, want jij begrijpt mij toch niet, dus dan doe ik geen moeite meer. Het slechthorende kind zoekt ook geen contact meer met de leeftijdsgenoot, want die heeft hen al afgewezen, genegeerd of verkeerd begrepen.' Dat gedrag is zowel bij de kleuters - tussen drie en zes jaar - als bij de oudere kinderen tot elf jaar te zien. 'Kleuters willen gewoon rondrennen en geen tijd besteden aan elkaar proberen te begrijpen. De relatie wordt al snel opgegeven als het in de communicatie misloopt. Bij de oudere kinderen zie je dat ze het vooral vermoeiend vinden om zich te moeten herhalen. Aan de andere kant vindt het slechthorende kind het óók vermoeiend, omdat kinderen zich wel herhalen, maar vaak met hun gezicht van hen af gedraaid, waardoor liplezen onmogelijk is. Ze krijgen niet aangeleerd hoe je het best kunt communiceren met slechthorenden.'

Dat gedrag komt me bekend voor. Inmiddels heb ik geleerd op welke momenten ik ermee wegkom als ik gewoon lach en knik. Als jij je best niet doet om je verstaanbaar te maken, doe ik ook niet meer mijn best om het te verstaan.

'Dat je ervoor kiest om te lachen en te knikken, is ook gewoon menselijk gedrag', reageert Da Silva. 'Ik doe dat soms ook. Bij kleuters zien we dat gedrag niet per se, die rennen gewoon weg als ze iets niet verstaan.'

Maar ik zag zeker bij de oudere kinderen dat zij dit regelmatig doen.' Ander veelvoorkomend gedrag dat Da Silva waarnam, is het zogenaemde 'butterfly effect'. Dove of slechthorende kinderen stonden op het schoolplein opvallend vaak langs de zijlijn als er spelletjes werden gespeeld, of zwierven rond over de speelplaats zonder contact te leggen met anderen. 'Ze waren eigenlijk bijna altijd alleen in de speeltuin, terwijl we weten dat ze dezelfde emotionele en sociale skills hebben als hun leeftijdsgenoten. Waarom zien we dan toch zo'n verschil in het aangaan van interactie?'

Ik schrik even, want dat is iets wat ik vroeger ook deed. Tot nu toe had ik er alleen nooit bij stilgestaan. Sterker nog, ik was het zelfs vergeten. Opeens zie ik mezelf alleen over een zonnig schoolplein dwalen, terwijl het geschreeuw van alle kinderen om mij heen als een soort ruis naar de achtergrond verdwijnt. Tot plots een meisje uit mijn klas tegen me begint te praten. Maar ik wil helemaal niet worden gestoord, maar heerlijk rondzwerfen en om me heen turen.

Is het erg dat ik dat deed? 'Dat kan ik niet zeggen', zegt Da Silva. 'Telkens langs de zijlijn staan, kan slecht zijn voor de sociale ontwikkeling. Je vormt op die manier geen connecties met leeftijdsgenoten. Maar wij hebben nooit aan kinderen gevraagd waarom ze niet participeren. Misschien vinden ze het niet interessant, of niet waardevol. Misschien hebben ze wel even een pauze nodig van al het lawaai.'

Volgens mijn vader kan ik 'als slechthorende altijd goed meedraaien', en ik denk dat dat klopt. Ik wist niet beter dan dat ik doof - zo noem ik mezelf meestal gewoon - was. Ik was sociaal, had genoeg vrienden en vriendinnen, maar had soms - onbewust - even pauze nodig van alle geluiden om me heen. Bij ons op het schoolplein stond een houten schip, ook wel De Boot genaamd, waar mijn vriendinnen en ik ons soms in het ruim versholven om even te kunnen kletsen en waar ik ze daadwerkelijk kon verstaan.

Da Silva: 'Als een plein bijvoorbeeld naast een autoweg ligt waar constant voertuigen langsrassen, wordt dat op den duur vermoeiend. Want allerlei geluiden komen met hetzelfde volume in het gehoorapparaat en dat zorgt voor veel prikkels.' De perfecte speelplaats is volgens haar verdeeld over verschillende delen, waarbij sommige plekken bedoeld zijn om kinderen meer tot rust te laten komen. Ook moeten er plekken zijn waar kinderen zich kunnen verstoppen, zoals in De Boot. Binnen moet aandacht zijn voor vloeren en plafonds, want die kunnen het geluid door weerkaatsing versterken. 'In een van de speeltuinen met een plafond zag je dat de slechthorende kinderen bij het muurtje speelden waar het geluid het minst versterkt werd door de omgeving.'

Ik weet nog hoe kinderen om mij heen soms zo hard gilden dat mijn gehoorapparaten begonnen te piepen en het maar beter was om even helemaal niet zo goed te horen. Als ik gek werd van al het lawaai deed ik mijn gehoorapparaten gewoon uit. Dan klonk alles dof, alsof iedereen onder water was. Dus ja, soms miste ik dingen, maar soms miste ik precies wat ik wilde missen.

Ik grap soms dat ik 'alles eruit heb gehaald wat erin zit'. De keren dat ik bijna uit de klas werd gestuurd omdat ik zat te kletsen, maar toch mocht blijven 'omdat ik niet hoorde dat we stil moesten zijn'. De luistertoetsen Frans waar ik onderuit kwam. De talloze hockeywedstrijden waarbij er allerlei negatieve dingen werden geroepen, die aan mij voorbijgingen. De momenten waarop mijn moeder boos naar mij schreeuwde en ik stiekem mijn gehoorapparaten uit deed. De keren dat ik lekker muziek luisterde met mijn gehoorapparaten, terwijl ik moest opletten.

'Als ik dan toch doof moet zijn, laat me er dan van genieten', is het motto geworden van mijn jeugd. Doof zijn is zo stom nog niet.

Mijn 'fuck it'-plan: Schotse schapen scheren en dikke truien breien

Het is een van mijn favoriete vragen om aan mensen voor te leggen: wat is je ontsnapingsplan? En dan bedoel ik: wat voor alternatieve loopbaan zie je voor je, mocht je huidige carrièrepad onverhoopt een doodlopende weg blijken te zijn?

Zeker voor wetenschappers kan het geen kwaad om zo af en toe op de vraag te reflecteren, zolang vaste contracten aan de universiteit schaars blijven en het politieke klimaat er niet per se pro-academischer op wordt.

Ontsnappingsplannen van academici vallen in de regel uiteen in twee categorieën. De eerste is de categorie der degelijkheid. Daarin vinden we scenario's waarin academieverlaters min of meer in hun eigen expertisesegebied actief blijven, maar dan buiten de universiteit. De economie die bij een bank gaat werken, de historicus die geschiedenisleraar wordt, de bestuurskundige die beleidsadvies gaat geven binnen de publieke sector. Prima. Saai, maar prima.

Leuker om over na te denken en over te praten zijn plannen in de tweede categorie - laten we die de 'fuck it'-categorie noemen. Daaronder vallen ideeën om het roer radical om te gooien. Total escapes. Alles mag, zolang het maar een zo groot mogelijke middelvinger is naar alles wat je tot nu toe in je professionele leven gedaan hebt. Plannen die ik vaker van collega's gehoord heb in dit kader: in een kaaswinkel gaan werken, yogadocent worden, een kattencafé openen.

'Ooit een eigenaar van een kattencafé ontmoet die liever docent Methoden & Technieken II was? Precies'

Je weet dat je een goed 'fuck it'-plan hebt gevonden wanneer niemand die al in het betreffende métier actief is ook maar een seconde zou overwegen om met jôu te ruilen. Ooit een eigenaar van een kattencafé ontmoet die liever docent Methoden & Technieken II was geweest? Precies.

Mijn persoonlijke 'fuck it'-plan is om een afgelegen boerderijtje in Schotland te betrekken en aldaar over te gaan tot een autarkisch bestaan, met een lapje grond om groenten op te verbouwen en wat landdieren voor de gezelligheid. Overdag zou ik in weer en wind op het veld en met die beesten bezig zijn; 's avonds zou ik bij de houtkachel dikke truien breien van het wol van mijn eigen schapen.

Ik zou net genoeg wifi hebben om te kunnen opzoeken hoe je het beste een spalk kunt zetten bij een kalffie met kromme voorpootjes, maar te weinig om ellendig wereldnieuws te kunnen volgen. Van alle zware landarbeid zou ik na verloop van tijd een klein bochtje ontwikkelen maar dat zou me niet deren, want mijn levensgezel zou net zo'n bochel hebben en verder zou er niemand in de buurt zijn om aanstoot te nemen aan mijn doorleefde voorkomen.

Eens per week, op vrijdagavond, zou ik zo goed en zo kwaad als het ging de stalgeur van me afwassen, de drek uit de groeven van mijn door kou en regen verweerde gezicht boenen, en te voet de anderhalve mijl afleggen (inmiddels zou ik niet meer in kilometers maar in mijlen denken) van mijn boerderij naar het dichtstbijzijnde dorp.

In de plaatselijke pub zou ik door een stel vrolijke streekgenoten onthaald worden met de woorden: 'Look, it's the lassie from Leiden!' - en onwillekeurig zou ik even moeten terugdenken aan het leven van voor de grote ontsnapping.

Leiden.

De academie.

Een moment van weemoed.

En een grote pint om het allemaal mee weg te drinken.

Josette Daemen is postdoctoraal onderzoeker aan het Instituut Bestuurskunde van Universiteit Leiden

Kermis in je hoofd

Hoe ervaren studenten met AD(H)D, autisme of hoogbegaafdheid hun studie, wat zijn daarbij de grootste hindernissen en vooroordelen? 'Docenten zeiden tegen mij dat ik te moeilijke vragen stelde.'

DOOR MARIEKE NOLTEN
ILLUSTRATIE SILAS.NL

Ik woon in een hoog gebouw', zegt geschiedenisstudent Dirk (26) als hij probeert uit te leggen hoe hij zich voelde tijdens de pandemie. 'Ik zat echt mentaal op zo'n diep punt dat ik dacht: ik ga naar het dak en ik spring. Het was niet van: ik wil dood. Maar ik had gewoon geen zin om zo te moeten leven, omdat ik voor mezelf geen enkele structuur kon creëren.'

Voor hem, als student met autisme, kwam de lockdown dubbelhard aan, omdat opeens alle regelmaat wegviel die hij met de nodige moeite in zijn eerste studiejaar had weten op te bouwen.

'In mijn dagelijkse leven moet ik structuur hebben, anders wordt het gewoon één grote chaos. Als dat wegvalt, kost het echt heel veel moeite om het er weer in te krijgen en dat kan weer voor stress zorgen. Toen corona begon, kon ik niet naar de UB gaan om mij af te zonderen en mij honderd procent op mijn studie te focussen. In plaats daarvan zat ik thuis en was mijn kamer één grote speeltuin aan muziekinstrumenten en andere afleidingen.'

Dat de universiteit uiteindelijk weer openging, zorgde weliswaar voor verbetering, maar betekende niet meteen herstel. 'Ik denk dat mentaal herstellen net zo lang heeft geduurd als de hele coronaperiode. Toen mijn colleges weer begonnen, raakte ik meteen van alles overprikkeld. Ik was gewoon niet meer gewend om in een drukke situatie te zijn.'

Steeds zichtbaarder
Dirk is lang niet de enige student met een neurobiologische ontwikkelingsstoornis. In de laatste paar jaar zijn studenten met ADD, ADHD of een autismspectrumstoornis (ASS) steeds zichtbaarder geworden.

Het Expertisecentrum Inclusief Onderwijs (ECIO) bracht in 2024 een rapport uit waarin neurodiversiteit onder studenten aan bod kwam. Daaruit blijkt dat 38 procent een functiebeperking heeft: 33 procent daarvan heeft AD(H)D en concentratieproblemen, 13 procent heeft autisme. Inmiddels zijn er op de universiteit meer studenten met ADHD dan met dyslexie.

Eline (24) studeerde onlangs af bij de Master Industrial Ecology en weet pas sinds een paar jaar dat ze ADHD heeft. 'Ik zat op een Montessori-basisschool. Daar zat ik de hele dag gewoon voor me uit te staren. Maar dat viel natuurlijk niet op, want ik kwam er gewoon mee weg.'

Pas tijdens haar studententijd kwam daar verandering in. 'In mijn bachelor begon ik vast te lopen. Als er geen harde stok achter de deur zat, lukte het gewoon niet. Bij mijn scriptie was dat helemaal het geval. De diagnose was een bevestiging dat het geen onwil is. Veel mensen lopen vast bij hun scriptie, maar bij mij paste het in een groter plaatje.'

Geen uitdaging

Naast autisme en AD(H)D valt ook hoogbegaafdheid onder de noemer neurodiversiteit. Naar schatting gaat het om 10 tot 15 procent van de Nederlandse studenten. Luz (Nederlandse taal en cultuur, 21) is één van hen. Al op vroege leeftijd bleek uit psychologisch onderzoek dat ze bovengemiddeld intelligent is, maar toch is ze zichzelf pas sinds afgelopen jaar hoogbegaafd gaan noemen.

'Ik word heel kriegelig van de term. Mensen hebben meteen bepaalde vooroordelen over hoe je denkt en leeft. In films zijn het vaak mannen uit de bètahoeck, en mensen die obsessief zijn of nog een andere stoornis hebben, zoals autisme of schizofrenie. Dat klopt sowieso niet.'

'Begaafdheid bestaat op alle vlakken. Het zijn niet alleen personen die heel belangrijke prestaties leveren. Toen ik me er meer in ging verdiepen las ik dat heel veel hoogbegaafde mensen juist werkloos zijn. Het is iets wat voor veel worsteling zorgt.'

Die worsteling ondervindt Luz zelf ook. 'Ik ga niet echt door een proces waarin ik iets niet begrijp en het langzamerhand leer. Ik hoor het en ik snap het, en het is dan ook meteen klaar. Toen ik niet genoeg uitgedaagd werd bij mijn vorige studie, culturele antropologie, ging ik me expres niet voorbereiden op een werkcollege om nog een beetje een uitdaging te hebben. Dat is niet altijd even leuk voor de docent.'

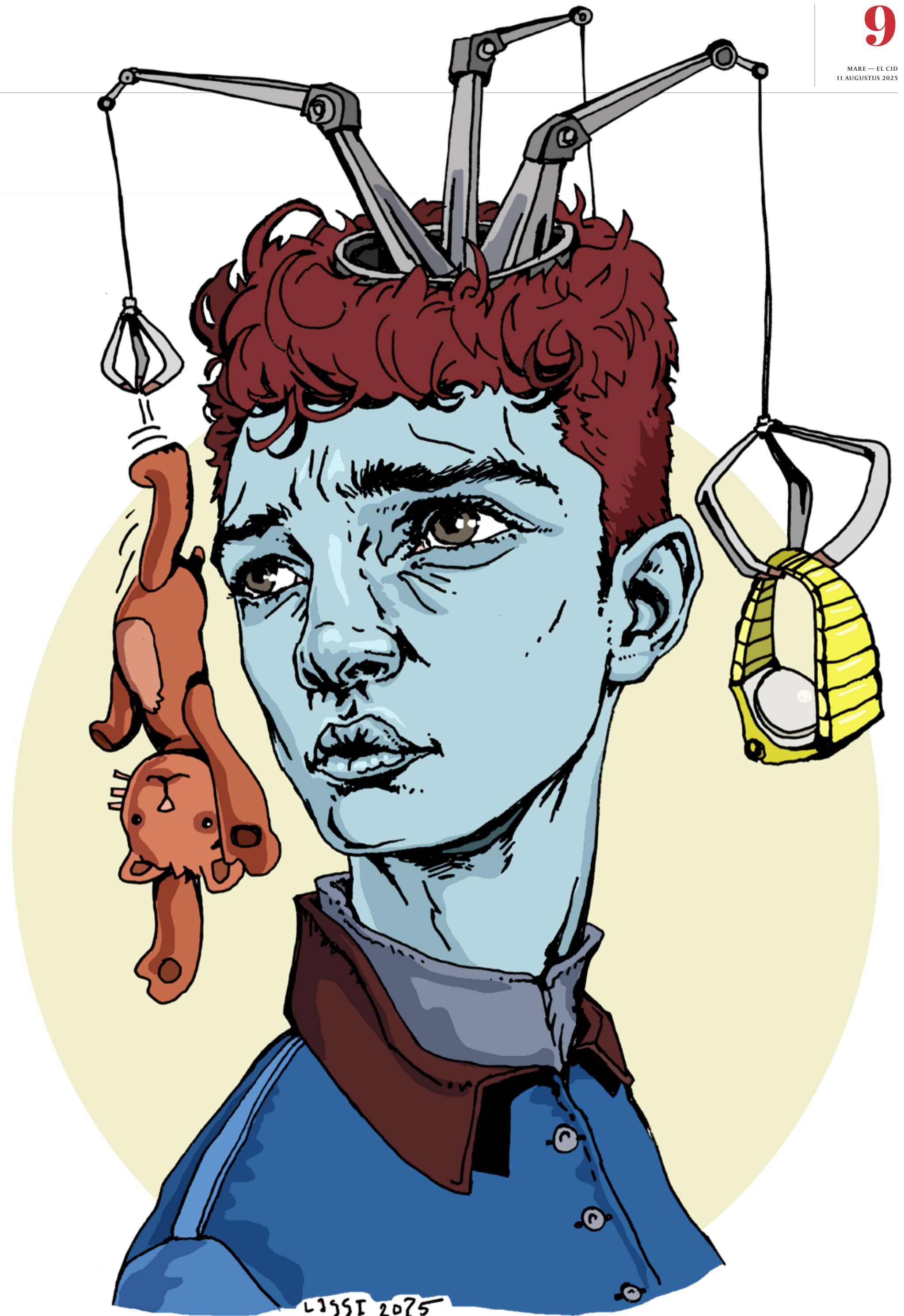
Na het eerste jaar stopte ze. 'Ook omdat docenten tegen mij zeiden dat ik te moeilijke vragen stel. Dat vond ik niet leuk om te horen, want er is volgens mij geen andere plek waar je lastige vragen kan stellen.'

Hard gaan door hyperfocus

Ook ADHD'ers blijven ondanks hun diagnose hindernissen ervaren bij het studeren, zegt Tünde (sterrenkunde, 24). 'Proberen om me ergens op te concentreren, zonder medicatie, voelt vaak als spelen met zo'n grijpmachine op de kermis: je hebt het even vast, maar het kan elk moment weer wegglijpen, en dan ben je terug bij af. Tegelijkertijd is zo'n ADHD-brein heel interesse-gedreven en als die interesse toevallig de goede kant op staat, kan je ook heel hard gaan.'

De zogeheten hyperfocus herkent Eline ook. 'Qua concentratie is het bij mij alles of niets. Als ik iets heb waar ik mijn tanden in kan zetten kan ik daar rustig vier, vijf uur aan doorwerken. Dan vergeet ik soms te eten, dat is dan ook niet handig. Maar met schrijven heb ik dat bijvoorbeeld nooit, dat gaat altijd heel langzaam. En er zijn heel veel taken waarbij ik eindeloos afgeleid kan raken.' >

'Toen ik niet genoeg werd uitgedaagd bij mijn vorige studie, ging ik me expres niet voorbereiden op een werkcollege'

> Het zijn niet alleen mentale uitdagingen die de studenten moeten overwinnen. Er is ook nog veel onbegrip binnen de universiteit. Eline: 'Het is een misvatting dat je geen ADHD hebt omdat je er altijd wel uit bent gekomen. Dat zie je niet altijd aan de buitenkant. Mensen weten niet dat er aan de achterkant heel veel stress zit, omdat alles op het laatste moment thuis gebeurt.' ADHD wordt soms onterecht gezien als gebrek aan wilskracht, zegt Tünde: 'Ik wil het allemaal wel heel graag, maar het is als dobbelstenen gooien. Soms lukt het wel, soms lukt het niet.'

Prikkelarm

Om misverstanden te voorkomen, helpt het om altijd helder te communiceren, adviseert Dirk. 'Ik behandel zelf iedereen als autist. Ik laat precies weten waar ze aan toe zijn en laat daarbij geen enkel detail weg. Iedereen heeft daar baat bij, maar mensen met autisme nog meer.' Ook Luz vindt het juist goed als mensen vragen stellen bij onbegrip. 'Ik denk dat we als persoon helemaal niet zo anders zijn dan de rest, maar dat we soms wel net wat andere behoeftes hebben.'

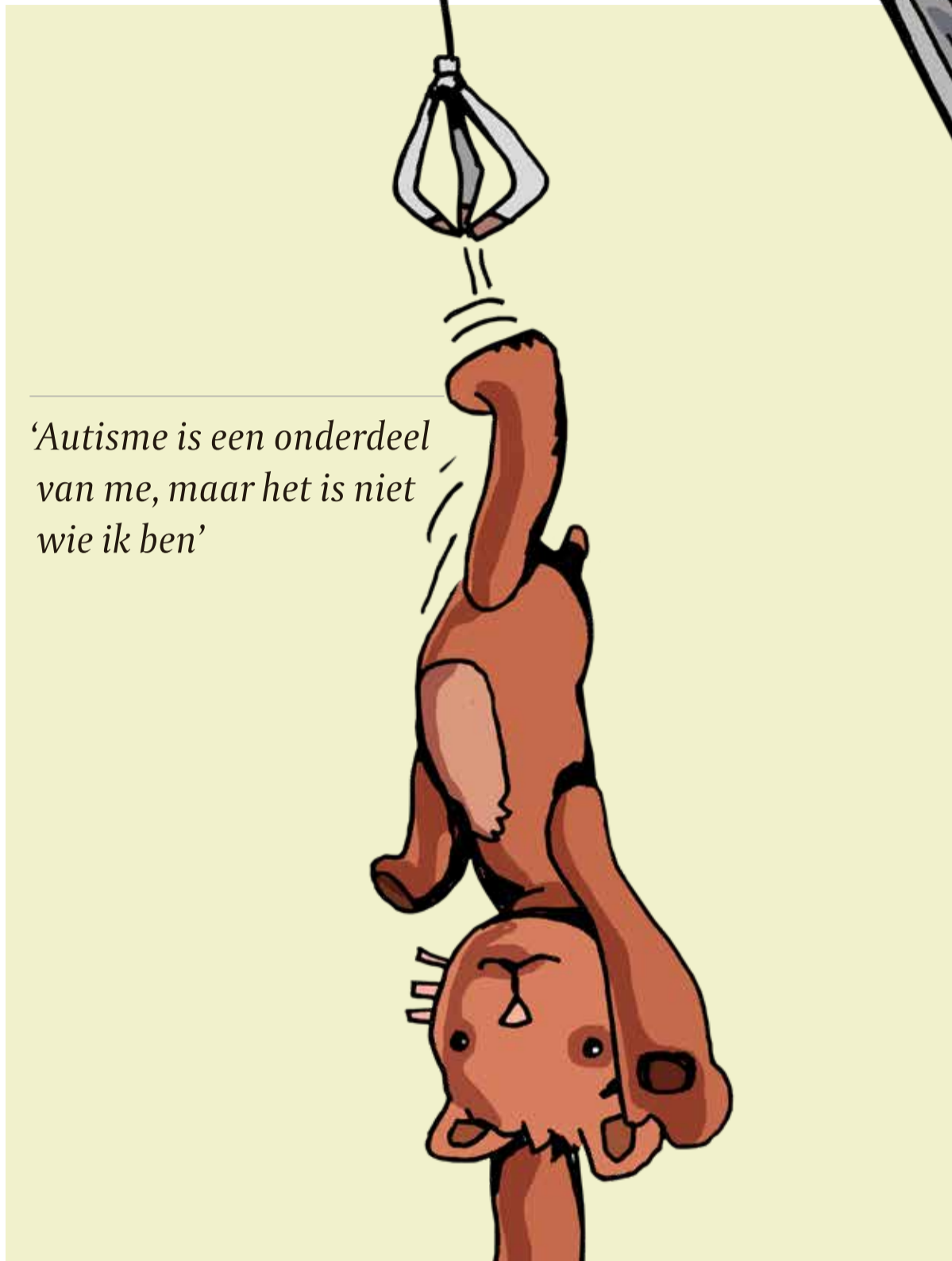
De universiteit heeft verschillende voorzieningen voor neurodiverse studenten, die variëren van extra tentamentijd tot prikkelarme ruimtes en financiële tegemoetkomingen bij studievertraging. Daarnaast zijn er supportgroepen voor studenten met hoogbegaafdheid en ADHD (zie onderaan).

Opvallend genoeg zeggen de geïnterviewde studenten daar momenteel géén gebruik van te maken. Tünde wilde weliswaar extra tentamentijd aanvragen, maar is daar inmiddels al meer dan een jaar mee bezig, bekent hij. 'Er bestaan regelingen om het met mijn ADHD makkelijker te maken, maar de stappen die je daarvoor moet ondernemen zijn niet heel ADHD-vriendelijk. Ik heb nu de helft doorlopen en daar zit ik nog steeds. Je moet alles zelf uitzoeken en het is best veel werk.'

Volgens de studenten zou de universiteit de beschikbare hulp actiever onder de aandacht moeten brengen. Eline: 'Er was een online cursus uitstelgedrag bij de universiteit, dan kan ik bedenken om dat te gaan doen, maar dan vergeet ik vervolgens gewoon dat het bestond. Je moet denk ik ook gewoon dingen gaan doen die je juist wel liggen en waar je wel goed op je plek bent. Dat werkt beter dan eindeloos heel hard proberen om jezelf discipline aan te leren.'

'Ik heb geen zin in speciale aandacht', zegt Dirk resoluut. 'Ik heb ook altijd hoge cijfers gehaald zonder hulp. Dus waarom zou ik het dan doen? Autism is een onderdeel van me, maar het is niet wie ik ben.'

Hij zegt wel veel baat te hebben gehad bij de gesprekken met zijn studietoelichting toen het minder met hem ging. 'Hij heeft er echt voor gezorgd dat ik weer in mezelf ging geloven, en dat je ook best even in een heel diep dal mag zitten. Als ik dadelijk mijn diploma heb, krijgt hij een doosje Merci van me.'

'Autisme is een onderdeel van me, maar het is niet wie ik ben'

REPORTAGE

Vechten met krokodillen en andere struggles

Iedere week bespreekt een supportgroep met ADHD'ers alle problemen waarop studenten stuiten, van vastgelopen scripties tot 'bureaucratische zoi'. Mare mocht aanschrijven.

DOOR MARIEKE NOLTEN

Op vrijdagmiddag druppelen vijf studenten de Kikkerzaal van Plexus binnen. Het zijn er vandaag minder dan normaal, vertelt studentende-caan Romke Biagioni, want normaal gesproken zijn de vijftien stoelen in de kleine vergaderruimte allemaal bezet. Op tafel liggen geprinte weekplanningen, gekleurde pen- en stickervellen van Takkie en Siepie. Geen enkele bijeenkomst is hetzelfde, zegt Biagioni, die al ruim vijftien jaar studenten met ADHD begeleidt. Op dit moment heeft ze twee supportgroepen op donderdag en vrijdag. 'Het is een vast moment in de week waarop studenten de balans kunnen opmaken. We praten ook veel over thema's waar ze tegenaan lopen, zoals slecht slapen en een-

zaamheid.' In twee uur bespreken de studenten niet alleen hun planning met Biagioni, maar vaak gebruiken zij ook de tijd om uitgestelde taken in te halen. 'Dit is het moment om toch dat ene mailtje te sturen of waar je even de gang op kan gaan om dat belletje te doen', vertelt Lot (geneeskunde, 25). In de tussentijd heeft zij zelf al twee mailtjes gestuurd.

Ondertussen neemt Lucas (echte naam bekend bij de redactie) samen met Biagioni zijn persoonlijke to-dolijst door van de afgelopen week. Daarop staan behalve studieregerelateerde punten ook ogenschijnlijk simpele dagelijkse bezigheden. Lucas: 'Vanochtend werd ik wakker en dacht: shit man, ik heb eigenlijk helemaal niks gedaan. Zondag ga ik eindelijk een nieuwe koelkast kopen. Mijn vorige koelkast was al een maand kapot, maar ik vond het moeilijk om de stappen te overzien om een nieuwe te krijgen.'

Volgende doel: de scriptie. 'Ik weet eindelijk wat er is misgegaan in mijn hoofd. Denken en communiceren is niet hetzelfde, dat is de crux. Als ik schrijf zie je mijn stream of consciousness en bij mijn scriptie probeerde ik dat in een mal te proppen. Daardoor heb ik mijn denken kapot gereten, het werkte niet.'

En dan is er nog een verloren LU-kaart. 'Die heb ik opnieuw aangevraagd, want die was ik kwijt. Maar eigenlijk had ik

ook alle andere punten van mijn lijst willen doen.' Biagioni antwoordt bemoedigend dat Lucas toch al best veel lastige to-do's heeft getackeld. 'Ik zie echt een ondergevecht met een krokodil voor me.'

Deze bijeenkomsten zijn nuttig, vinden de studenten. Naomi (culturele antropologie, 30): 'Het helpt mij om te brainstormen over hoe ik dingen waar ik tegenaan loop het best kan aanpakken: niet alleen studieregelateerde dingen, maar ook het uitzoeken van de zorgverzekering, medicatie of andere bureaucratische zoi.'

Deze wekelijkse ontmoetingen zorgen ook voor verbinding en wederzijds begrip. Benjamin (27, echte naam bekend bij de redactie): 'Bij mijn studie ga ik te veel letten op mensen die het heel goed doen, dan krijg je een vertekend beeld. Het is fijn om te zien dat er ook mensen zijn die bizar intelligent zijn, maar ook langer over hun studie doen en struggles hebben die je herkent.' Ook het ADHD-café, op de vrijdagavond, is een uitlaatklep. 'Dan gaan we chaos trappen', zegt Lucas. Voor hem en zijn mede-ADHD'ers betekent dat: zonder schroom over vijf verschillende onderwerpen tegelijk praten waarbij ze elkaar voortdurend mogen onderbreken. 'Het maakt zo veel uit om connecties te hebben met mensen die begrijpen hoe jouw brein werkt. Dan kun je gewoon een beetje jezelf zijn.'

NIEUWS

Stemmen met peuken

Hitjes of techno? Friet of patat? Bij universitaire gebouwen verschijnen steeds meer zogenoemde peukenstemmers, waar rokende studenten en medewerkers kunnen “stemmen” op ludieke stellingen. Met succes: naar schatting belanden er zeven-tig procent minder peuken op straat.

DOOR SEBASTIAAN LOOSBROEK

FOTO TACO VAN DER EB

Te weelingzussen Mila (22, filosofie) en Imke (security studies) houden dinsdagochtend buiten voor de UB een korte pauze. Daar hoort ook een sigaret bij, die ze in de buurt van een zogenoemde peukenstemmer opsteken. Sinds dit academisch jaar staan ze voor de UB: vuilnisbakken waarbij rokers kunnen kiezen in welke van de twee openingen ze hun opgerookte sigaretten gooien. Boven de linker opening staat een ander woord dan boven de rechter. Zoals: friet versus patat, Beatles versus ABBA of hitjes versus techno. 'Ik denk dat het wel werkt', zegt Imke terwijl ze een rookwolk uitblaast. 'Je ziet nu namelijk minder peuken op de grond liggen.' Boven de dichtstbijzijnde peukenbak staat de stelling 'friet' of 'patat'. 'Het wordt patat', zegt Mila, 'omdat onze ouders dat vroeger altijd zeiden. Jeugd sentiment.'

Een masterstudent geschiedenis, die zijn naam niet wil noemen, staat even daarvoor bij dezelfde bak. 'Ik vind het wel grappig', zegt hij. 'Bovendien moest je, voordat ze hier stonden, verder weg lopen om het weg te kunnen gooien. Het levert ook wel een gespreksonderwerpje op als je hier met anderen staat te roken.' Hij erkent dat hij niet altijd bewust kiest tussen de stellingen. 'Maar nu kies ik voor patat.' 'Patat' is duidelijk aan de winnende hand, blijkt uit de hoeveelheid peuken die in de doorzichtige bakken zitten. Even verderop wint 'Barbie' het dik van 'Ken', terwijl 'hitjes' maar ietsje populairder is dan 'techno'. 'Het begon als een pilot bij het KOG eerder dit jaar', vertelt Stephan van Es, facility manager van het UFB. 'Dat leverde positieve resultaten op, namelijk een terugloop van het aantal peuken dat op de grond belandt.' Sinds dit academisch jaar staan er ook drie voor de UB. 'We hebben inmid-

dels ook bakken besteld die worden geplaatst voor het Lipsius, de bètacampus en het Pieter de la Court-gebouw.'

Ook is er overleg met studentenverenigingen over de plaatsing van de bakken voor de deur van de sociëteiten, vertelt docent milieurecht, facultair coördinator duurzaamheid en initiatiefnemer van de peukenstemmers Esther Kentin. 'Daar is enthousiasme voor.' Kentin licht toe hoe ze op het idee kwam: 'Ik stoorde me aan alle peuken op de stoep voor het KOG, en met mij vele anderen. Dus ik dacht: wat kunnen we hieraan doen?'

Dat was nog niet zo eenvoudig. 'Op eigen terrein mag je roken niet faciliteren, dus je kan bijvoorbeeld

stellingen insturen, die elke twee weken worden vervangen. 'De eerste was Augustinus versus Minerva', vertelt Kentin lachend. 'Dat zorgde wel voor wat reuring. Maar het moet ook een beetje schuren, natuurlijk.' Imke denkt erover om ook een stelling in te zenden. 'Gele kiwi of groene kiwi, dat lijkt me een goede. Heel weinig mensen schijnen voor groen te kiezen, terwijl die veel lekkerder is.'

'Stressroker of partyroker', oppert Mila. 'Als die bij de UB komt te staan, zal de bak met "stressroker" een stuk voller raken', reageert Imke. 'Ik weet trouwens nog wel een leuke: "Mila" of "Imke".'

Ook voor het KOG staan meerdere peukenstemmers. Een studente vertt haar peuk gedachteloos in de 'wijn'-bak, en niet bij 'bier'. Even later staat reuhtenstudent Eva daar te roken. 'Als ik er in de buurt ben, maak ik er wel gebruik van', vertelt ze. 'Maar ik loop er niet altijd bewust naar toe en let ook niet op de stellingen.' Bovendien gooit ze haar peuk liever in een zogenoemde peukentegel in de grond, zoals bij Plexus. 'Dat is makkelijker.'

Voorheen waren die er ook op andere plekken, maar de meeste zijn weggehaald, zegt Kentin. 'Die roosters lagen op universiteitsterrein, voordat het verboden werd om daar te roken. Ik ben daar sowieso geen voorstander van, omdat het bevestigt wat mensen vaak met een peuk doen: het op de grond gooien. Daar moeten we juist vanaf.'

De beheerders van de vuilnisbakken schatten dat ongeveer zeventig procent minder peuken op de grond belanden, weet Kentin. 'Maar het kan nog beter. Veel mensen weten niet dat een peuk 97 procent plastic bevat, wat vervolgens in de grond en het water terecht komt.' Dat er nog een wereld te winnen is, blijkt als twee reuhtenstudenten voor de UB hun peuk op de grond gooien, terwijl ze nog geen tien meter zijn verwijderd van de peukenbakken. 'Sorry', verontschuldigt een van hen zich nadat hij erop is aangesproken. 'Meestal loop ik wel even naar een bak om het daarin te gooien. Daar probeer ik wel rekening mee te houden voor het milieu.' Bovendien zeggen ze – ondanks het verbod – liever op het universiteitsterrein te roken omdat daar meer bankjes staan dan bij de peukenpallen aan de straat. 'En het is ook best gevaarlijk om daar te staan, zo vlak bij een drukke weg.'

Onrust onder studenten: verdwijnt het hospiteren?

Als het aan Duwo ligt, gaat het hospiteren op de schop en krijgen bewoners minder inspraak over wie hun nieuwe huisgenoten worden. Studenten en lokale politici zijn bezorgd. 'Decennia aan huistradities en geschiedenis gaan verloren.'

DOOR MARK REID

In het nieuwe systeem dat mogelijk in 2026 wordt ingevoerd, kiest Duwo zelf wie van alle reacties op een kameradvertentie naar een hospiteeravond mag komen. De bewoners moeten dan uit die selectie een nieuwe bewoner kiezen. Hoe Duwo kiest wie er naar een hospiteeravond mag is nog niet bekend, maar dit zou gebeuren op basis van 'objectieve criteria'.

Die criteria houden in ieder geval geen rekening met lidmaatschap van verenigingen. Waar studenten nu nog hospitanten van hun eigen gezelligheids-, sport- of studievereniging kunnen uitkiezen om langs te komen op een hospiteeravond, houdt Duwo daar in de toekomst geen rekening meer mee in de voorselctie.

Huudersvereniging BRES verzet zich tegen de plannen. In een brief aan haar leden schrijft BRES dat het huidige hospiteerbeleid de sociale cohesie, veiligheid, sociale contacten en het mentale welzijn van studenten bevordert. 'De voorgestelde wijziging van Duwo zal dit negatief beïnvloeden', aldus de vereniging.

'We zagen al een landelijke trend richting dit soort hospiteerbeleid', vertelt BRES-bestuurlid Marnix Vorseleman. 'Daarom hebben we een enquête uitgestuurd onder onze 7000 leden en toen bleek dat zij voor een heel groot deel tevreden zijn met de huidige regels. Met name de autonomie om zelf te kiezen wie er in je huis komt wonen vinden mensen belangrijk. We zijn niet tegen verandering van het beleid, maar die autonomie moet bewaard blijven.'

Ook partijen in de gemeenteraad maken zich zorgen over het nieuwe beleid. 'Dit mogelijke plan zal het einde betekenen voor een authentische hoeveelheid traditionele studentenhuisen', schrijft duo-raadslid John Verstappen van SVL, 'waarbij decennia aan huistradities en geschiedenis verloren zullen gaan'. D66 'pleit voor een hospiteersysteem dat recht doet aan de Leidse studentenhuiscultuur. Huizen zouden hun voorkeurscriteria moeten kunnen blijven uitspreken voor een goed matchingsproces.'

In reactie op de onrust laat Duwo weten dat het nieuwe beleid juist bedoeld is om hospiteren transparanter te maken. 'Het huidige systeem van hospiteren – waarbij zittende huurders volledig bepalen wie hun nieuwe huisgenoot wordt – sluit onbedoeld veel woningzoekenden uit. Studenten zonder netwerk, met minder toegang tot informatie of zonder aansluiting bij bepaalde verenigingen, maken hierdoor aanzienlijk minder kans op een kamer.'

BRES heeft als huudersvereniging adviesrecht op de beleidswijziging en is van plan kritisch te adviseren, alhoewel dat advies niet bindend is en Duwo het naast zich neer kan leggen. Maar liever laat de vereniging het niet zo ver komen.

Vorseleman: 'We zijn nu naar buiten getreden omdat we hopen in deze fase van het proces nog invloed uit te kunnen oefenen op het beleid en niet aangewezen zijn op alleen het formele advies.'

Ook Duwo zegt te willen samenwerken met huudersorganisaties om het nieuwe beleid verder uit te werken. Een petitie die BRES in juni begon, is binnen een week meer dan vijfduizend keer ondertekend.

Ik ben helemaal niet gaan studeren om 'iets te worden'

Afgelopen weekend sprak ik geheel onvrijwillig twee consultants. Ik was op een housewarming van een oud-bestuursgenootje, dat nu een grote mensenwoning heeft betrokken, en had mijn presentje bij de gastheer ingeruild voor een flesje bier. Nu diezelfde gastheer, na twee zinnen met mij uitgewisseld te hebben, weer vertrokken was om de deur te openen, stond ik plompverloren tegenover twee vreemden die eerder hetzelfde overkomen was toen de gastheer de deur voor mij geopend had. Het ongemak kon beginnen.

Na een korte introductie bleek dat het twee collega's waren. Consultants, net als mijn oud-bestuursgenootje. Ik vroeg ze of ze net zo'n *workaholic* waren als de persoon die ons als enige met elkaar verbond. Een luide vvd-lach bevestigde die assumptie. Wat ze gestudeerd hadden? Econometrie in Rotterdam en bestuurskunde in Leiden.

Hoe kon het ook anders. En zoals dat gaat met gesprekken met mensen waar men niet écht in geïnteresseerd is, werden mijn vragen door mijn gesprekpartners al gauw teruggekaatst.

'Wat ik wil worden? Ik heb geen antwoord op die walgelijke vraag'

Braaf antwoordde ik dat ik nog studeerde. In Leiden.

Een afstudeerrichting die mij van alle afstudeerrichtingen binnen de rechtsgeleerdheid de minste garantie gaf voor een goed betaalde baan.

En voordat de aandacht voor mij bij de vreemden geheel verloren was, stelde een van hen nog laconiek de slotvraag 'wat ik daar dan mee wilde worden'.

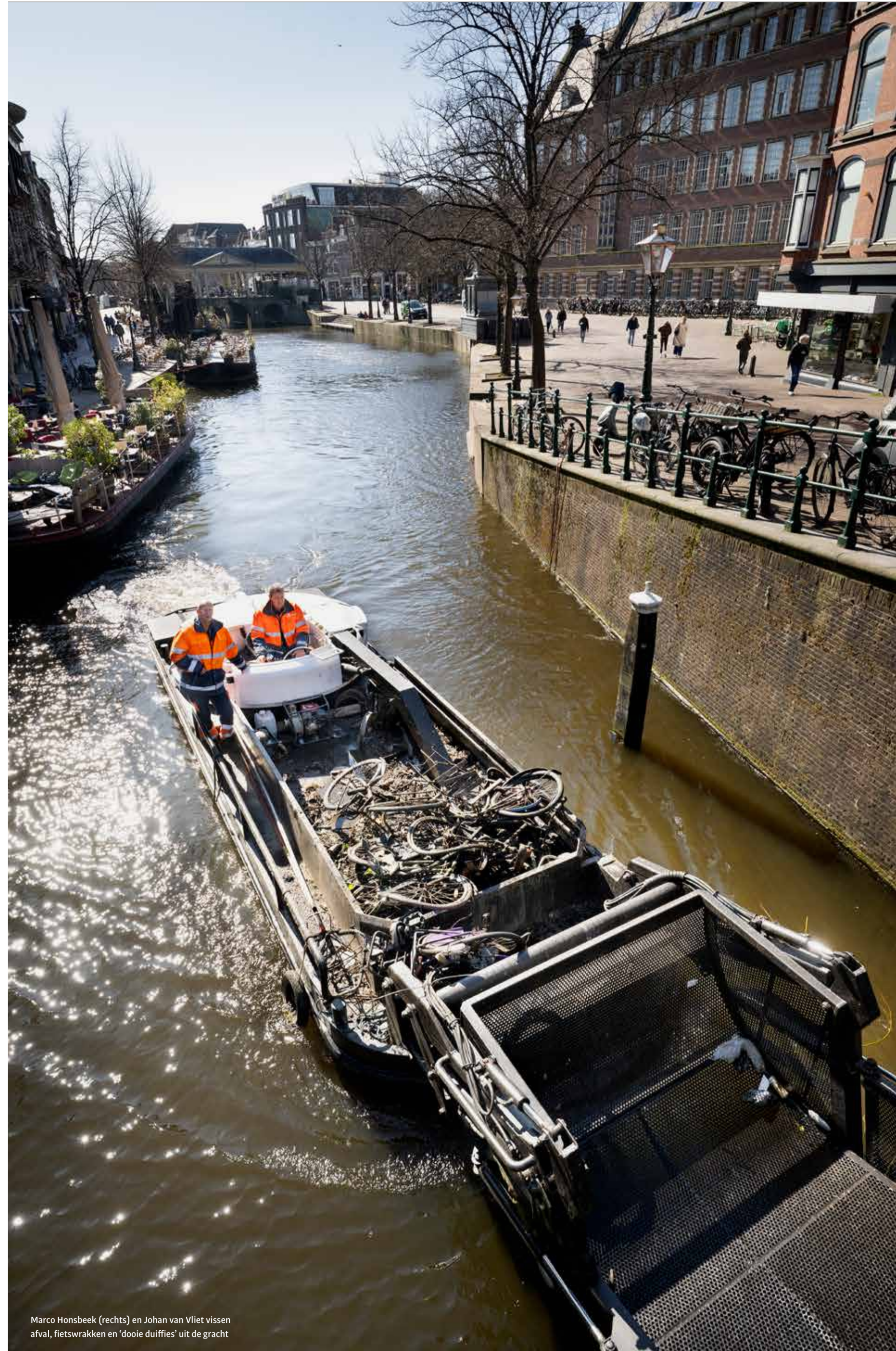
Ik heb deze vraag altijd al walgelijk gevonden. Niet alleen omdat dit mijn toekomst reduceert tot een of andere professie, en ik dus onmogelijk cynisch kan antwoorden: 'een uitkeringstrekker', 'een alcoholist', of mijn favoriet: 'een intellectueel', maar ook omdat ik het antwoord op die vraag simpelweg niet weet.

En hoewel ik niet ben gaan studeren om 'iets te worden', bleef deze vraag toch door mijn hoofd spoken. Welk beroep paste nu bij mijn vaardigheden, mijn kwaliteiten en mijn ambities? Het duurde even totdat ik dat antwoord paraat had.

Ik wil later graag student worden. Ik houd erg van lezen waardoor ik later goed kan leren om tentamens af te leggen. Ik kan goed schrijven zodat ik later briljante papers kan produceren. Ik kan daarnaast goed tegen drank waardoor ik menig borrel tot in de laatste uurtjes uit kan spelen. Oh ja, en ik ben slecht in plannen waardoor ik lekker in het moment kan leven, mijn studie- en andere verplichtingen kan uitstellen en in de tussentijd iets leuks kan gaan doen met mijn leven.

Ik ga maar eens kijken of daar nog ergens vacatures voor uitstaan. Of nee, misschien maar eerst een stage volgen. Student word je immers niet zomaar.

Mathijs de Jong studeert rechten

Marco Honsbeek (rechts) en Johan van Vliet vissen afval, fietswrakken en 'dooie duiffies' uit de gracht

De vangst: tachtig fietsen per week

Afvalvissers Marco Honsbeek en Johan van Vliet takelen iedere dag fietsen uit de Leidse grachten. 'In Utrecht kunnen ze niet geloven hoeveel dat er zijn: soms wel vier bootladingen per dag.'

DOOR ELSE VAN DER STEEG
FOTO TACO VAN DER EB

'Het valt mee vandaag', zegt schipper Marco Honsbeek. Hij heeft zojuist de vierde fiets uit het water getakeld. Met een grote mechanische grijparm verkreukelt hij het frame nog een keer extra zodat het minder ruimte inneemt aan boord. 'Marco, hier ook!', roept collega Johan van Vliet vanaf de kant. De grijparm gaat onder water en komt weer omhoog met een stuk hout tussen de tentakels. Geen fiets. 'Hier', zegt Van Vliet. Met een lange haak tast hij over de bodem van de Oude Vest, op zoek naar gezonken fietsen en andere schatten. Hij raakt iets onder water, het galmende gebonk van ijzer op ijzer weerklinkt. De grijparm duikt onder water en trekt een aggregaat naar boven. 'Van een 3 oktober-marktkraam', denkt Honsbeek. Er loopt nog benzine uit het apparaat, de geur verspreidt zich onmiddellijk. Als Van Vliet voor de derde keer seint, komt er wel weer een fiets omhoog, compleet met fietstassen en een kinderzitje.

Honsbeek en Van Vliet werken al drieëndertig jaar samen bij de gemeente, de laatste jaren als vegers en medewerkers algemene dienst. Daar hoort ook grachten dreggen bij, en in Leiden betekent dat: heel veel fietsen uit het water vissen. Bij de aanmeerplaats van de boot aan de Utrechtse Veer staat een ov-fiets naast een grote container. 'Die was vorige week nog gevuld met fietswrakken', zegt Van Vliet. 'Er wordt veel in het water gegooid hoor, zeker in de weekenden. Vorige week haalden we deze ov-fiets eruit. Er zit een tracker in, dat geven we door aan de ns en die komt hem dan ophalen. Als je als student zo'n ding hebt gehoord ben je wel aan de beurt, want de huur gaat gewoon door. Dat is ook zo bij Swapfietsen. Verlies wordt als diefstal opgegeven. Wij halen de fietsen uit het water en bellen Swapfiets om ze op te halen.'

De lucht is strakblauw, maar er staat een fris windje. 'Ik moet mijn oren nog even insmeren', merkt Honsbeek op voordat hij aan boord stapte. In het voorjaar en de zomer maanden vaart de *Visflat* - de boot is een *flat* en voorop zit een beweegbaar ijzeren schepnet - iedere dag door de stad om te vissen naar afval.

Het is 'helemaal geen straf' om met dit weer op het water te zijn, vinden ze allebei. In de winter is dat wel anders. Van Vliet: 'Dan dragen we van die pakken die ze ook op olieplaten dragen. Na een half uur sta je alsnog te rillen.' En juist in de winter viel Honsbeek een keer in het water. 'Ik gleed uit toen ik op de kade wilde stappen', lacht hij. 'Ik

kon nog wel staan, maar het pak was zo zwaar dat ik er niet alleen uit kon komen. Dat is wel de enige keer in 33 jaar dat ik in het water ben gemierd.'

Terwijl hij door de grachten manoeuvreert, staat Van Vliet aan de zijkant van het schip met een visnet in zijn hand. Hij plukt een biertjesje en een doos van piepschuim uit het water. Een dichtgeknoopt condoom dat ter hoogte van de Nieuwe Rijn langs de boot drijft, ontsnapt aan de greep van het visnet. Van Vliet vist wel een 'dood duiffie' uit de gracht. 'We halen wekelijks zo'n zestig tot tachtig fietsen uit het water', vertelt hij. 'In Utrecht konden ze niet geloven dat het er zoveel zijn, terwijl dat ook een studentenstad is.'

Verder zijn het veel terrasstoelen, na een storm veel afval- en bloembakken. Honsbeek: 'We halen ook bankstellen uit het water, soms een scooter en een keer zelfs een motorfiets.' Het valt op dat de hoeveelheid fietsen in de Oude Vest en aan het Rapenburg het hoogst is. 'Bij de studentenhuizen. Maar het centrum is ook gewoon uitgaansgebied, dus je kan echt niet de studenten overal de schuld van geven.'

'Het heb ook wel wat, vind ik', zegt de geboren en getogen Leenaar over de studenten. 'We weten niet beter en zijn het gewend. We ondervinden er niet echt last van, met feesten maken ze een bende, maar ja, dat heb je overal. Het is ook wel gezellig.' De stad is sowieso een stuk meer tot leven gekomen in de 33 jaar dat ze het werk doen, vertelt Van Vliet. Er zijn meer terrassen, meer uitgaansleven. Maar dus ook meer afval.

Voordat de mannen op de boot stappen, hebben ze in de vroege ochtend al de straten van de stad geveegd. Van Vliet: 'We beginnen om 7 uur als het nog stil is op straat. Na de nachtelijke feesten bij Minerva is dat wel een dingetje hoor, meer dan bij andere studentenlocaties. Als je ziet hoe die steeg daarnaast er af en toe uitziet. Helemaal als een feest tot half acht 's ochtends doorgaat. Dan heb je net geveegd en hoor je achter je de biertjesjes alweer vallen.' Terwijl Honsbeek weer fietsen uit het water takelt en Van Vliet vanaf de kant op de bodem voelt, roept een man vanaf de brug bij de Oude Singel. 'Wat ligt er veel in, hè?' Even later knoopt een vrouw een gesprekje aan met Van Vliet. Twee toeristen met een kaart van Leiden in de hand kijken toe. Hij stuurt de boot behendig achter twee kanoërs in floranje jassen langs, die rustig van het uitzicht liggen te genieten.

Hoewel de boot iedere dag door de grachten vaart, hebben ze nog steeds veel bekijks, vertelt Honsbeek. 'Mensen willen weten hoeveel fietsen we eruit plukken en wat het gekste is wat we opgevist hebben.' Van Vliet: 'We hebben een keer een kluis naar boven gehaald.' Die zat nog dicht, maar ze konden hem makkelijk open wrikken. 'Toen we hem openmaakten, kwam er allemaal kleingeld uitrollen.' Twee keer troffen ze een lichaam aan, zegt Honsbeek. 'Een dakloze, bij de Nieuwe Energie, was dronken in het water gevallen. En een keer een toerist uit Engeland. Hij was al een paar dagen vermist. Toen ik hem zag, dacht ik eerst dat er een kussen lag. Maar toen herkende ik opeens een jas. Daar schrik je wel van. Er werd wel hulp geboden om erover te praten, slachtofferhulp is toen ook voor ons ingeschakeld. Maar uiteindelijk moet je er zelf mee omgaan.' Aan het begin van de Oude Singel blijkt het toch raak: Honsbeek haalt de ene na de andere fiets, waaronder twee Swapfietsen, naar boven. Sommige al flink geoxideerd, andere duidelijk verser. Het zijn er toch een stuk meer dan verwacht.

In de zomer is het dan ook echt wel nodig om iedere dag een ronde te maken. Van Vliet: 'In het hoogseizoen gaan die sloepen varen, dan heb je meer vervuiling. Bij de Apothekersdijk zitten mensen op bankjes, als het gaat waaien waait er meer vuil in het water. Op zaterdag zorgt de markt voor veel afval.'

Honsbeek: 'We moeten dan 's ochtends om tijd vertrekken, want in de middag kom je er niet meer doorheen. De meeste mensen kennen de vaarregels ook helemaal niet.' Maar op de bodem is het dan net zo'n gekkenhuis, zegt hij. 'Eén keer hebben we op één dag vier bootladingen vol met fietsen uit de gracht gehaald.'

'We hebben ooit een kluis naar boven gehaald, maar ook twee keer een lichaam'

Een adtje des voor hakende labo's

Het Grote Leidsche Wobo voor Studenten

Wie wil integreren in het studentenleven moet de taal kennen. *Mare* maakt je wegwijs in de wonderse wereld van de BSA, AVG en (B)VO. Altijd handig voor... dingen.

A
Aanduwen: batsen, dichtkitten, (door)palen, (door-)sauzen, (door)blaffen. Zie: regelen.
Ab actis: secretaris.
Accepté: tegen je zin in akkoord gaan.
Adten: het zo snel mogelijk achterover slaan van een biertje. Afkomstig van het Latijnse *adfundum*, tot op de bodem (ook: bak trekken).
Adtje des: afko voor: adtje desinteresse, mag worden uitgedeeld aan degene die niet zit op te letten, bijv. tijdens het uitleggen van de regels van een drankspel
Afko: afkorting. Belangrijkste wobo-regel: alles kan korter!
Afpielen: ergens een laatste biertje gaan drinken. Lijkt een goed idee, maar is de laatste stap naar complete esca.
Afstubo: afstudeerborrel.
Anciënniteit: ouwe lullen gaan altijd voor.
Any(timer): een adt die je 'any time' moet trekken als je odds hebt verloren. 'Ik heb drie anytimers op hem.' Zie: odds.
Ap/Appie, de: plek om te bs'en.
Ar: van arbeider, al het Leidse plebs dat niet studeert (ook: proleet, burger).
Aug: kort voor Augustinus.
AVG: aardappelen, vlees, groente. 'Een Avgtje doen.'

B
Bafbrug: de Kippenbrug bij de Vrouwensteeg. Volgens de taamtam (zie aldaar) stonden twee scholieren elkaar hier te baffen nadat ze studenten kroeg Hifi waren uitgezet.
Bakken vrouwen: moeilijk veel bier drinken
Barfen: nekken
Barry Badpak: hitkanon op 3 oktober, rest van het jaar gewoon een ar in een bar.
Berig: geil (voor een man). 'Ik ben echt berig.'
Biba's: bitterballen (ook: bruin fruit).
Blik schieten: zie sg'en.
Blik trekken: een medaille winnen (roeterm).
Bs'en: boodschappen doen. 'Wie gaat er mee bs'en?'
Bopla: borrelplank.
Bor: borrel
Brassen: stelen van objecten (of personen) van andere vereniging. Binnen 24 uur moet de getroffen vereniging een brasbrief sturen met tegenprestatie om de objecten terug te verdienen (vaak iets ludieks of een fust bier).
BSA: komt in twee varianten. Het positief Bindend Studie Advies is geen reden tot zorgen. De negatieve variant vraagt om meer studie en minder bier.
Burgerrups: trein.
BV: bestuursvergadering van dispuut of vereniging
BVO'tje: biertje voor onderweg.
BWB: ben wel bij/ben wel bai/best wel bij.

C
Chlam: chlamydia, had je maar een connie moeten gebruiken.
Cg: club- of cordignoot
CoBo: constitutieborrel. Besturen feliciteren een bestuur met het bestuur-zijn.
Cordi: cordial, jaarclub bij Aug. 'Op maandag eet ik met cordi.'
Corps: Minerva, spreek uit: koor. Een (corps)bal is een mannelijk lid.
Cursist: hbo'er. Lach je uit op de vereniging.
CV-rukker: kiest voor een bestuursfunctie om het cv mee op te pimpen.

D
Dapri: datumprikker.
Dd: datediner
Deur verdienen: in (corps)huizen hebben sjaarzen geen deur. Die kunnen ze verdienen door seks te hebben in hun kamer.
Dies: verjaardag van uni (8 februari) of vereniging. Spreek uit: *die-jés*.
Dichtgetikt: alléén maar over je vereniging praten.
Dixo: wekelijks feestje op vereniging of huisdixo in studentenhuus.

Drie Oktober: spreek uit 'dwrie oktober' . Het carnaval van de Leidse ar. Iets met hutspot, haring en Spanjolen.
Driesecondenregel: geoorloofd van de vloer eten. De tiensecondenregel volstaat ook.
Dubbel gemengd: studentenhuus met mannen en vrouwen van verschillende verenigingen.
Duften: zie fietsmakers. Enkelvoud: duft(er).

E
21 diner: veel te pretentieuze diner, vaak thuis thuis (zie aldaar) waarbij de ouders fungeren als butlers, enkel voor beste vrienden en vvv'tjes.
Episch: geweldig, fantastisch. 'Een episch feest.'
Esca(latie): bier drinken tot het uit de hand loopt. 'Het escaleert helemaal uit de klauwen!'
Esma: Espresso Martini, essential drankje voor alle Marie-Claire's op een zonnig terras (als ze geen haver cappu drinken).
Eventuela: fase tussen kwarrel en prela (zie aldaar).
Extern: iemand van buiten (huus of vereniging)

F
Fietsmakers: mannelijke studenten uit Delft met meer technische dan sociale kwaliteiten. Reizen geregeld naar Leiden om hertjes te regelen, bij gebrek aan prooidieren in het eigen reservaat.
Fiets fout = fiets weg: gelegaliseerde diefstal door de gemeente Leiden.
FWB: friends with benefits.
Fusie: gemeenschappelijke ruimte in een studentenhuus.

G
Gast: pik, lul, dude, gozer, makker, amice.
Gefeli:...citeerd
Ger: sigaret.
Ginto: gin tonic.
Gnerk: staat vaak op de kmt-paklijst, en wordt pas duidelijk na jaren studeren.
Grafbek: iemands hoofd na te veel bier.

H
Haker: laffe twat die vroeg naar huis is gegaan en die je bij thuiskomst moet keren (zie aldaar).
Halve Leo: halveliterblik Spa Goud (ook: halve klapper).
Harken: (snel) eten. Zie: nassen.
HDP: heerlie de peerlie. *La vie c'est bon!*
Her: hertenamen, voor velen pas de eerste keer dat ze komen opdagen.
Hg: huisgenoot (tje). 'Ik ga met mn hg'tjes uit, hdp.'
Hoog, de: supermarkt de Hoogvliet (ook: High Fly).
Hospi(teren): grootschalige vleeskeuring waarbij je je met tientallen andere studenten moet profileren om aan een kamer te komen.
Houdini: weggaan zonder iets te zeggen (ook: de rattendaxi nemen).

I
Ibu: broodnodige pijnstiller tegen een kater.
Icen: drankspel waarbij je flessen Smirnoff Ice verstopt. Wie (per ongeluk) een fles vindt, moet die meteen opdrinken.
Ijskast: koelkast voor corpballen.
Inauguratie: geheimzinnige ceremonie rond de toelating van nieuwe leden.
Indikken: dicht op elkaar zitten bij ontgroeningen.
Internacho: international. Krijgt de schuld van al het onheil in Leiden.
Io Vivat: van oorsprong Leids studentenlied gezongen bij opening academisch jaar en ontgroeningen.
Itakru: Italiaanse kruiden, om de illusie te wekken bij je hg'tjes dat je kan koken.

J
Jachtseizoen: KMT.
Jalo: jaloers
Jasje-dasje: in pak.

Jetsers: grote memmen, meloenen, kwarkastanzen.

K
Keren: matras met slapende hg en al omdraaien.
Kladiladi: klap die laptop dicht! Het startsein voor de vrijmibo (zie aldaar).
Klokje: biertje van het merk Klok.
Knor: iemand die lid is van een vereniging, maar niet van Minerva (of überhaupt nergens lid is).
Kwarrel: kwaliteitsscharrel.

L
Labo: laffe borrelaar. Iemand die niet wil of kan zuipen.
Leidse kots: pasta met spinazie a la crème en boursin (eventueel met extra itakru).
Leids kwartiertje: bij colleges mag je een kwartier te laat komen, ook docenten.
Les: heb je op school. Op de universiteit ga je naar college. Je leert er niet, maar studeert. Je maakt er geen huiswerk, maar bereidt je college voor.
Lips, het: het Lipsius. 'Even lunchen bij het Lips.'
Louter: alleen maar. 'Louter mooie lullen' of 'Louter hulde!' (= lekker gewerkt pik!).
LUI: Leiden University Library, jip... echt waar. Zie: vB.
Lullepot: random lulverhaal om verbaliteit mee op de proef te stellen.

M
Meuk: grote hoeveelheid rotzooi. Vaak te vinden in de keuken of het doucheputje.
MDM: met de meiden.
Mooie lul: positieve aanspreekvorm binnen een mannengezelschap. 'Hey, mooie lul, geef mij eens een biertje' (ook 'meuie' of 'meauie lul').
Mos: ongeschreven regels over hoe je je dient te gedragen. Meervoud: mores.

N
Nassen: eten (ook: kanen).
Natte tosti: een jongen met een lange mat die zichzelf heel wat vindt. Voornamelijk te vinden bij het corps.
Nestor/Nestrix: huisoudste (m/v).
Neus, de: per persoon, als in: 'zo euro de neus'.
Nul: nuldejaars, een nog niet volwaardig lid.

O
Odds: spelletje voor een anytimer (zie aldaar).
Over je huig/baard gaan: vloer- of trottoirpizza leggen. Zie barfen.

P
P: je propedeuse, uitspraak: *pee*.
Pacoco: parelcouscous.
PK: paardenkut, Apfelkorn met sparood.
Pandapunten: graadmeter voor je saai seksleven, een week zonder seks levert een pandapunt op.
Pikketrein: duften die met de burgerrups naar de HIFI komen.
Plafonddienst: niet kunnen slapen na te diep in het zakje met poeder/pillen te hebben gekeken.
Plex, de: studentencentrum Plexus, Kaiserstraat.
Phoet: feut.
Politessse: *shut the fuck up*.
Poma: Pornstar Martini, alternatief voor esma.
Prela: het voorstadium van een relatie (ook: exclu).
Preses: voorzitter, ook vaak geschreven als praeses.
Promi(nent): vooraanstaand.

Q
Q: kort voor Quintus. 'Ik ben op q'.
Quaestor: penningmeester.

R
Regelen: een kippetje of gast tongen.
Rela: relatie.
Restaurant De Gouden Bogen: McDonald's.
Rondje Singels: hardlopen.

R&S: studentencomplex aan de Rijn- en Schiekade

S
Safe date: onschuldige (want vriendschappelijke) date bij dd
Scharrel: aanduiding voor wazige relaties. Wel de lusten, niet de lasten. Zie ook: kwarrel.
Sg'en: shotgunnen, een blik adten nadat je met een sleutel een gat in de onderkant hebt geprikt.
Sharken: iemands date stelen bij gala of dd.
Sjaars: eerstejaars of de jongste in huis
Sjaarzentaken: verplichte kutklusjes in huis of bij een vereniging
Skeer: armlastig.
Snuifas: waar veel Leidse rechtenstudenten terecht komen.
Soggen: studieontwijkend gedrag vertonen.
Spebi: speciaal bier.
Spijkknor: iemand die geen lid is bij Minerva, maar zich toch corporaal gedraagt.
Spoorknor: knor die de burgerrups neemt (vaak om elk weekend naar hotel papa en mama te gaan).
Straaljager: bitterlemon met jenever.
Strepen: bier gooien als iemand mores overtreedt.
Stuko: studentikoos. 'Wat een stuko-baas', 'een stukomaaltijd' (pasta bolo of pasta groen).

T
Tamtam: studentenroddels.
Tarweshake: Spa Goud. Ook: goudgeel gerstenat.
Td: thé dansant: derde helft van een hockeywedstrijd.
Tent, de: sociëteit van Minerva. 'Ben je straks op de tent?'
Tering: spreek uit: 'teewring'. Stopwoord van de Leienaar.
Tjak: zie: meuk. Na een borrel zitten je schoenen onder de tjak.
Thuis: waar je woont, dus niet...
Thuishuis: waar je ouders wonen (ook: thth).
Tt: tentamen (ook: tenta).
Twaars: tweedejaars, krijgen meestal een twaarsencomplex, omdat ze denken dat ze opeens heel wat zijn. Gevolg: ontspoorde ontgroeningen.

U
UB: universiteitsbibliotheek aan de Witte Singel. Onder het mom van 'studenere' kun je hier bijpraten met je clubgenoten.
UF: chick die lid is bij uvsv.
Uffenclick: haarclip die zo ver omhoog is geduwd dat het lijkt alsof je een tumor op je hoofd hebt (ook: corpsclip).
Uitbrakken: net zo lang niets doen, tot je weer aanspreekbaar bent.
Unit: ding. Kan verwijzen naar zowel eten als gebruiksvoorwerpen. 'Pass me even die unit.'

V
Vaka: vakantie (ook: vakans).
Vestjes likken: iemand met een vestje (zoals een bestuurslid) regelen.
Vino: wijn
Vo: kort voor b'vo, wat weer een afkorting is voor bravo, wat weer kort is voor 'ik onderschrijf je standpunt volledig, medestudent.'
Vri(j)mbio: vrijdagmiddagborrel, maar je kan natuurlijk altijd borrelen.
VVV'tje: vriend(innet)je van vroeger (van voor je studentenleven).

W
Walk of shame: onder ogen komen van hg's na een wilde nacht bij iemand anders, in nog naar bier stinkende kleding en/of uitgelopen make-up.
Wipsteiger: hoogslaper.
Wispo: wintersport, vooral apres-ski natuurlijk.

Z
Zoemen: geluid van feuten tijdens de ontgroening.
Zooin: uitsloofritueel waarbij ballen (m/v) aan elkaars jasje trekken.

‘Suppen tijdens code oranje is een mooie strijd met de natuur’

DOOR LORENZO GERRITSEN
FOTO PETER DE GRAAFF

Hoe ben jij begonnen als surfleraar?

‘Ik heb op mijn tiende een jaartje gevoetbald, maar ik vond dat te spannend. Ik durfde nooit te scoren. Mijn ouders wonen aan de kust in Katwijk, dus ik speelde veel op het strand en in de zee. Op mijn elfde kreeg ik mijn eerste board en ben ik snel gaan suppen, surfen met een peddel. Ik ging elk moment dat ik kon. ‘Op het strand zag ik vaak gasten van de surfschool lopen en ik kende de eigenaar. Ik vroeg of ik daar ook kon werken en op mijn zestiende mocht ik al beginnen als instructeur. Behalve surfles doen we ook aan suppen, raften en groepsactiviteiten. Omdat we grote boards gebruiken, kan je bijna altijd surfen. In

de meivakantie hadden we een kinderkamp. Het was lekker weer, maar er waren nul golven. Je moet de kinderen wel vermaken, dus dan gaan we “landsurfen” op longboards.’

Kan je überhaupt goed surfen in Nederland?

‘Niet echt. Engeland ligt letterlijk in de weg. Elke grote swell, of deining, botst daar tegen de kust. Alleen als de swell precies tussen Denemarken en Engeland doorkomt, kun je leuke golven krijgen.

‘Mensen denken altijd dat het hard moet waaien om goede golven te krijgen. Dat is niet zo, want de wind zorgt voor veel

kleine golfjes en daardoor wordt de zee ruiger. Je wilt dat de swell de enige golven zijn, dat noem je dan ‘clean’. Een landafwaartse wind helpt mee, want die houdt golven tegen en stuwt ze op. ‘Ik ga vaak naar andere plekken in de wereld, zoals Australië, Portugal of Frankrijk. Op Bali heb je koraal onder water, waardoor de golven consistent op dezelfde manier breken. De golven daar zijn bizar: drie meter hoog en krullend. In Nederland breken ze overal en gaan ze alle kanten op. Het is wel een voordeel voor surfles, want dat is op een rif een stuk linker en ingewikkelder dan op het strand.’

Doe je ook mee aan wedstrijden?

‘Tegenwoordig helaas minder. Maar in 2020 was ik Nederlands kampioen suppen. Daarna ben ik nog een keer derde geworden. Ik heb ook meegedaan aan het Europees Kampioenschap in Denemarken, maar daar ben ik niet heel ver gekomen. Die gasten uit Spanje en Frankrijk zijn echt kneitergoed. Zij leven er echt voor en kunnen altijd oefenen in supergoede golven, terwijl dat hier maar vier keer per jaar lukt. Op een gegeven moment moest ik voor mijn studie kiezen.’

Is surfen gevaarlijk?

‘In Nederland valt het wel mee, want de golven zijn niet zo groot. Ik moet wel toegeven dat ik soms met code oranje ga suppen. De zee is dan superruig en dan draag ik een zwemvest en een GPS-tracker, zodat mijn vader kan zien waar ik ben. Meestal ga ik dan van Katwijk naar Noordwijk.

‘Door de harde stroming en wind ben ik een keer in twaalf minuten naar Noordwijk gepeddeld, waar je normaal veertig minuten over doet. Het is altijd een mooi natuurgevecht. Er is niemand anders op zee en ik sta te schreeuwen tegen de golven. Je moet blijven gaan, want je kunt niet stoppen. Je voelt je de koning van de wereld.’

COLUMN | ZAHRA MENGUELLATI

Thuis-thuis ontwaak ik uit een droom waarin ik volwassen ben

Noem me Hannah Montana, want ik leid een dubbelleven. Oké, misschien niet helemaal op dat level: in beide ‘werelden’ ben ik gewoon Zahra. Toch is student-Zahra best een beetje anders dan hometown-Zahra. En ik zal vast niet de enige student zijn van wiens persoonlijkheid er twee versies bestaan.

Elke keer als ik in mijn geboortestad uit de trein stap, is het alsof de tijd stil heeft gestaan en ik wakker word uit een droom waarin ik een volwassene ben.

De spullen van toen ik vijftien was brengen mij weer terug naar mijn tienerjaren. De stofvangende gitaar, de la vol schriften met wiskundesommen die ik niet meer snap. De oude feestoutfits.

Opeens krijg ik zin om mijn vuile bord op

tafel te laten staan en tot twee uur ’s middags in bed te blijven Netflixen.

Als ik nu zeg ‘ik ga naar huis’ is alleen uit de context op te maken welke van de twee plekken ik bedoel. Zowel mijn ‘kamer’ als mijn ouderlijk huis voelt nog steeds als thuis, alleen heel anders. Onder studenten is er de afkorting thth, voor ‘thuis-thuis’. Meestal bedoelen ze dan de plek waar hun krib stond. Is dat voor iedereen zo, en hoe snel verandert dat? Verandert het ooit?

Je tijd als student is een overgangsfase. Of je het nou wil of niet, als je uit huis gaat, draag je meer lasten op je schouders. Zelfs als je ouders je huur betalen, krijg je ongetwijfeld te maken met gemeentelijke bureaucratie, vervelende huisgenoten of elke dag zelf moeten verzinnen wat je wil eten. Voor sommige studenten verloopt die overgang als een schok.

Jezelf in het diepe gooien door naar het buitenland te gaan of te gaan samenwonen met je partner is ook een manier om volwassen te worden. Ik heb respect voor vrienden uit het buitenland die voor hun studie hierheen zijn verhuisd. Dan kom je in dit verregende land terecht, krijg je een herfstdepressie, hoge huur en plaatsnamen die je met geen mogelijkheid kan uitspreken.

Je kan nooit makkelijk even terug voor een warme maaltijd bij je ouders en een omhelzing van de mensen met wie je bent opgegroeid.

Voor studenten die binnen hun eigen land blijven, gaat de overgang geleidelijker. Toch kan het plotse-ling moeten dealen met een compleet andere omgeving ook schokkend zijn.

Ikzelf kom uit een middelgrote stad waar alles binnen een kwartier te fietsen valt, over rustige fietspaden door groene parken en over dijken. Mijn eerste keer fietsen in Den Haag, ’s nachts door de stromende regen over de kilometerslange rechte straten in Laakkwartier, was beslist geen pretje. Toch loop ik inmiddels blindelings door de tram-fatbikebezorger-auto-chaos van Spui en word ik blij van de levendige drukte van Chinatown. Alles went.

De droom over volwassenheid wordt steeds meer de realiteit, en de oude realiteit steeds meer de droom. Maar tussendoor thuis kunnen komen bij je ouders, waar je je rommelige kamer en huurachterstand even kan vergeten, waar je je vrienden uit je kindertijd weer in de armen kan sluiten, waar je je even wat kinderlijker kan gedragen, is een voorrecht. Dan is een dubbelleven helemaal niet zo erg.

Zahra Menguellati is student International Studies

‘Opeens krijg ik zin om tot twee uur ’s middags in bed te blijven Netflixen’